

с. 69]. При цьому, не дивлячись на зменшення в останні роки питомої ваги у структурі вчинених організованими злочинними угрупованнями злочинів, пов'язаних з незаконним заволодінням транспортними засобами, їх суспільна небезпека в цілому не зменшилась, враховуючи високий рівень латентності цих злочинів саме в діяльності зазначених організованих формувань [9, с. 78-93].

Список використаних джерел:

1. Противодействие преступности: учебное пособие / Литвин А.Н., Давыденко Л.М., Давыденко М.Л. и др. – К.: «Хай-Тек Пресс», 2011. – 200 с.
2. Аналітична робота в оперативно-розшуковій діяльності: навчально-практичний посібник / Никифорчук Д.Й., Бусол О.Ю., Бірюков Г.М. – К.: Нац. ун-т ДПС України, 2012. – 152 с.
3. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: У 3-х кн. / Закалюк А. П. – К.: Видавничий Дім „Ін Юре», 2007. – Кн. 2: Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів / Закалюк А. П. – 712 с.
4. Кримінологія: Особлива частина: Навч. посіб. / за ред. І.М. Даньшина. – Х.: Право, 1999. – 232 с.
5. Василевич В.В. Поняття кримінологічної характеристики насильницьких злочинів / Василевич В.В. // Право України. – 1997. – № 12. – С. 82-84.
6. Литвинов О.М. Соціально-правовий механізм протидії злочинності в Україні: Монографія. – Х.: Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2008. – 446 с.
7. Кулик О.Г. Злочинність в Україні: тенденції, закономірності, методи пізнання: монографія. – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 288 с.
8. Кулик О.Г. Злочинність в Україні на початку ХХІ століття: монографія / О.Г. Кулик. – К.: Юрінком Інтер, 2013. – 272 с.
9. Алексеева М.А. Мотивы необращения в милицию: результаты опроса / / М.А. Алексеева, Н.Я. Заблоцкие // Латентная преступность. Познание, политика, стратегия [Сб. матер. междунар. семин.] – М.: ВНИИ МВД России, 1993. – 340 с.

***ДЕЯКІ ПІДХОДИ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ ЕТНІЧНИХ ЗЛОЧИННИХ УГРУПОВАНЬ:
МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТ***

Севрук В.Г., к.ю.н., науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ

Суспільна небезпека етнічної злочинності вища в порівнянні з індивідуальними злочинами і являє сьогодні загрозу національній безпеці багатьом державам в світі. Подолання негативної ситуації, що склалась у світі та в окремих країнах з організованою злочинністю, що сформувалась на етнічній основі, потребує спільних скоординованих дій світового співтовариства, у тому числі усунення суперечностей між законодавством різних країн. Варто визнати, що напрями протидії етнічній злочинності в ХХІ ст. вже не можуть бути такими, якими вони були минулого століття.

Етнічна злочинність існує в усіх країнах і регіонах та має свій напрям й різниться лише мірою згуртованості, що залежить від історичних, етнічних, економічних, соціальних шляхів розвитку того чи іншого суспільства. Злочинні угруповання, утворені за національною ознакою, згуртовані, конспіративні, у них більш жорсткі закони всередині групи, вони не пускають до себе людей інших національностей.

Нині організована злочинність має інтернаціональний характер. У різних країнах поширені свої угруповання, рідко перетинаються з угрупованнями з інших країн. На даний час найвідомішими є такі злочинні етнічні угруповання: Китай, Гонконг і Тайвань з шістьма групами Тріад; Колумбія: Медельїнський картель і картель Калі; Мексика: картель в містах Хуаресі, Тіхуані та картель Гулф; Італія: Сицилійська мафія, Дрангета в Калабрії, Каморра у Кампанії, «Сакра корона уніта» в Апулії; Японія: Боріокудан (Силова група), відома як Якудза; Туреччина: 12 турецько-курдських кланів; американська мафія - «коза ностра» у США та Канаді, деякі виділяють ще й російську мафію. На території колишньої держави СРСР виділяють кавказькі угруповання (до яких відносять чеченські, вірменські, азербайджанські, грузинські і т. д.), слов'янські та китайські етнічні угруповання. Ряд науковців ще виділяють угруповання, засновані на емігрантів із зон бойових дій та держав, які знаходяться на стадії економічної кризи.

Сама по собі етнічна структура ОЗГ може виступати як критерій для розмежування окремих їх видів. Наприклад, Б. В. Лизогуб на основі вивчення світового досвіду боротьби з організованою злочинністю пропонує такий розподіл ОЗГ за цією ознакою:

- 1) східноєвропейські угруповання (російські, українські, польські, литовські тощо);
- 2) італійські угруповання (сіцилійські, калабрійські, неаполітанські, американо-італійські);
- 3) негритянські угруповання;
- 4) нігерійські угруповання;
- 5) латиноамериканські угруповання та центральноамериканські угруповання;
- 6) колумбійські угруповання;
- 7) мексиканські угруповання;
- 8) азійські угруповання (китайські, корейські, японські, в'єтнамські, кавказькі, чеченські, вірменські, азербайджанські, дагестанські, середньоазійські, афганські, пакистанські) [1, с.97-98];
- 9) циганські етнічні угруповання [2, с.345];
- 10) «інтернаціональні».

Спільною ознакою для всіх цих злочинних угруповань, за винятком останнього, є домінування у їхньому складі осіб певної етнічної або національної належності [1, с. 240]. Таким чином, згідно з вказаним критерієм можна виділити стільки видів ОЗГ, сформованих на етнічній основі, скільки існує етносів та національностей.

Однією з головних особливостей класифікації етнічних злочинних угруповань за етнічною ознакою, свідчить, що їх побудова залежить від етнічної належності лідера [3, с. 57].

Підсумовуючи сказане вище, можна дійти висновку, що є потреба розробки нової методики вивчення етнічних злочинних угруповань, доцільність розгляду в аналітичній роботі правоохоронних органів та дослідницькій роботі наукових установ кожного етнічного злочинного угруповання крізь призму уніфікованої їх класифікації, необхідність зміни декількох чинних та встановлення ряду нових кримінально-правових заборон, спрямованих на протидію етнічній злочинності, реального реформування системи спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю та законодавчого закріплення загальнодержавної стратегії протидії етнічній злочинності.

Список використаних джерел:

1. Лизогуб Б.В. Організовані злочинні угруповання: класифікація та заходи протидії: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. — Х., 2004. — 259 с.
2. Севрук В. Г. Протидія організованій злочинності циганських етнічних угруповань на території України / В. Г. Севрук // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика) : наук.-практ. журн. — К., 2012. — № 1 (27). — С. 343–350.
3. Зюков А.М. Криминологическая характеристика преступлений, совершаемых представителями разных этнических групп : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08. / Андрей Михайлович Зюков. — Рязань, 2005. — 229 с.

УЧАСТЬ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ У КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Дудко Є.В., прокурор відділу нагляду за додержанням законів органами СБУ, державної митної служби та державної прикордонної служби Управління нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні прокуратури м. Києва

Засобами прокурорського нагляду має бути забезпечено додержання і виконання не лише прав засуджених, затриманих, осіб, взятих під варту, і тих, до котрих застосовано примусові заходи медичного чи виховного характеру, а й щодо захисту прав людини у сфері боротьби зі злочинністю. Гарантією попередження і своєчасного усунення порушень прав і законних інтересів затриманих, взятих під варту, засуджених, та осіб, які перебувають за рішенням суду у психіатричних лікарнях, спеціальних закладах для неповнолітніх, застосування до них примусових заходів виховного характеру є систематичне проведення прокурором перевірок в органах і установах, де вони тримаються, незалежно від наявності даних про порушення законності [1, с. 22].

Щодо прокурорського нагляду за виконанням кримінальних покарань, то уст. 22 КВК України зазначено, що прокурорський нагляд за додержанням законів при виконанні кримінальних покарань в органах і установах виконання покарань, здійснюється Генеральним прокурором України і підпорядкованими йому прокурорами відповідно до Закону України «Про прокуратуру». При цьому, органи і установи виконання покарань зобов'язані виконувати постанови і вказівки прокурора щодо дотримання порядку